

kica“, od Ilije Okrugića; in črtice iz življenja „Perom i olovkom“ od neimenovanega pisatelja Sergija P. . . . iz Dubrovnika.

Od premnogih osnov, ki jih Matica snuje za prihodnja leta, naj omenimo le to, da se že delajo priprave za izdavanje naučnega ali „Enciklopedičnega rječnika“, ki bode gotovo tudi Slovencem dobro došel, a pripravlja se tudi že „Poviest hrvatske književnosti“ in „Sbornik hrvatskih narodnih pjesama“, za kateri se pridno nabira narodno blago. Drugih osnov za zdaj ne smemo izdati. Ni čuda, da je občni zbor delovanje odborovo sprejel z občno pohvalo ter da je enoglasno zopet volil vse stare odbornike. Na konci ne moremo zamolčati vesele prikazni, da hrvatska Matica letos tudi med Slovenci šteje že nad sto udov; največ se jih oglašja iz Trsta in z Goriškega, a najmenj iz Ljubljane in Maribora. Naši vrli Primorci so hrvatski Matici v „Edinosti“ in v posebnem pismu razodeli željo, da bi jim izdala mali hrvatsko-slovenski slovarček, v katerem bi bile vse tiste besede, ki so v slovenskem jeziku čisto drugačne nego v hrvatskem. Odbor je tudi to prošnjo že vzel v pretres in nadejemo se, da bodo slovenski udje že za leto 1884. z društvenimi knjigami za povrh brez povračila dobili mali hrvatsko-slovenski slovarček. Iz tega kratkega poročila vidimo, da hrv. Matica po mogočnosti ustreza vsem opravičenim željam in da nalogo svojo izpolnjuje bolje, nego katerokoli drugo hrvatsko ali slovensko društvo.

Zagrebško gledališče dobiva, kakor smo svojim čitateljem že povedali, vsako leto po 32.000 gld. deželne podpore. Toda vkljub toliki podpori je bilo vsako leto še nekoliko tisoč deficita in že se je bilo bati, da se bode zaradi tega odpravila opera. Tu je zagrebško starejšinstvo dodalo deželni podpori še 10.000 gld. iz mestnih dohodkov ter je tako rešilo opero. S tem pa je zagrebško mestno starejšinstvo tudi pokazalo, kako zna ceniti ta narodni kulturni zavod. Hrvatsko gledališče dobiva torej odslé po 42.000 gld. letne podpore in marsikdo je že rekel, da je to preveč, ali po krivici, kajti zagrebško gledališče ni samó zabavišče Zagrebčanom, marveč je kulturni zavod, ki pospešuje razvoj glasbene in dramatične umetnosti ter iste književnosti hrvatske.

Češka književnost. „Salonné bibliotéke“ zvezek XXXIII. je prinesel zbornik pesmij z naslovom „Hořec a srdečník“. Obljubljeni češki pesnik Adolf Heyduk je posegel zopet enkrat na dno svoje duše, in podaje nam tukaj novih akordov, iz katerih zvení presrčnost in globoko čuvstvovanje. Vsak trenutek nam napaja srce z novimi lepotami, novimi čarobnostimi, katere se razlivajo preko cvečočih čeških poljan in temnih gozdov pošumavskih. Knjiga je posvečena Eliški Krásnohorski in z vso pravico: saj tudi ona opeva prelepo Šumavo z isto ljubeznijo in navdušnostjo, kakor Heyduk. To češko gorovje nam kaže pesnik v ti zbirki v vsi njegovi lepoti: v lahkem ritmu riše nam njega globoke doline, senčnate gozde, tiha, skrivnostna jezera in čvrsti narod, kateri biva tam. In v te izvrstne slike pokrajin vpleta pesnik svoje nežne čute in globoke misli. — „Nové bibliotéky spisů veršem a prosou“ četrti zvezek prinaša: „Ballady a legendy. Napsal Aug. Eug. Mužík“. Kakor pripovedna pesem sploh, goji se dan danes v Čehih posebno skrbno tudi balada: to nam dokazujejo ne le leposlovni češki časopisi, ampak tudi zborniki balad, kakeršen je ravnokar omenjeni. Mužík je sicer vzel v to zbirko tudi nekatere popolnoma lirске proizvode, n. pr.: „Piseň zamilovaného rytíře“, „Loučení“, „Osyka“, „Ballada života“ in še nekaj drugih, — še več proizvodov pa je zares to, kar smemo imenovati balado. Snovi je zajemal iz zgodovine, mitologije, iz življenja in svoje domišljije. Tudi satira se mu je po-